rõomus, et jälle mõne aja tagant näha saan; ah, sii on siu weike silmaterake, o kallike nutike, kanapojake, ilus riske lapseke justku siu oma suust maha sadanu, o heldeke tilluke, anna Jumal terwit kaswa edespidi." Wanamoor oli linule tulnud, aga talle ei annud keegi kõhu-täit, kaelkotti pistest es ole juttugi. Wanamoori wiha tõmbas mokad wingu, iseäranis noore perenaise pääle, ta pomises iseendas: „Oot, oot, ma tahas näidata, mis ma woin!" Ja waata imet! Korraga oli noor perenaene kadunud, keegi ei täädnud kuhu jäi. Tüdruk tuli lauda juurest elajaid jootmast ja ütles tarre astudes. „Mede kaeo wäratist läks üks hunt wälja, ise wahtis aga tagasi. Ämm mõistis kohe, mis sündinud oli. Sest hunt on kange ja ei saa tagasi waadata; süs pidi see soend olema. Nüüd hakati mail ümber

käima ja waatama. Kas hunti kuskil näha on. Küll otsiti, aga ei leitud kusagilt. Wiimaks ees õhtu läheb kodu poole tulles ämmal wiisu pael katki; ta istub kuusiku weeresse maha paela jakkama. Ja kas näe, - hunt tuleb kopli-lepikust wälja, jääb kiwi juure seisma ja kuulatab ning wahib terawaste ümber. Wana memm seisab wait, et ei hingagi. Äkitselt wiskab hunt naha kiwi otsa ja istub ise selle pääle. Ämm waatab, just tema minija, õikab: „Kadri, ae!" Seda kuuldes tõmbab ta hundi naha kiwi päält ja tuhatnelja halliku-kaasikusse. Nüüd on ämmal aru käes, tuleb kodu, räägib teistele. Minija ema sai sellest kuulda ja andis ämmale nõn: „Wii laps kiwi juure walmis, kui ta tuleb, süs imetab, muidu sureb laps ära kah!" Nõnda tehti. Teisel õhtul sündis lugu hundiga nõndasama nagu esimeselgi. Ta wiskas kasuka kiwi otsa, wõttis lapse, istus naha